

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 813/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 490/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou,

Podbrezovská 9710/34, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 490/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, ako i z vyžiadaného spisu sp. zn. 3 Co 490/2014 ústavný súd zistil, že sťažovateľ v procesnom postavení navrhovateľa je účastníkom napadnutého konania, v ktorom krajský súd na základe odvolania sťažovateľa preskúmava rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 22 C 294/2009 z 30. júna 2014, ktorým súd prvého stupňa priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 35 000 € z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ podal dňa 8. 8. 2014 voči uvedenému rozsudku odvolanie, ktoré je vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3 Co 490/2014. Hoci podaniami z 29. 12. 2014 a 30. 9. 2015 sme požiadali odvolací súd o skončenie označenej veci, do dnešného dňa sa tak nestalo.

Z uvedeného vyplýva záver o porušení práve sťažovateľa na skončenie veci v primeranej dobe, či bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Domnievame sa - a potvrdzuje nám to aj judikatúra ESĽP /Golha v. ČR, st. č. 7051/06, či JUPITER SK, s. r. o. v. SR, st.č. 12800/13 ap./ - že celková dĺžka kompenzačného konania by mala byť zo strany ústavného súdu posudzovaná prísnejšie, než iné konania a nemala by presahovať dobu dvoch rokov. Ak to tak je, tak evidentne sa porušujú cit. články ústavy.

Finančná kompenzácia je prostriedkom komplementárnym a vždy pripadá do úvahy až vtedy, ak nie je iný prostriedok nápravy už možný, resp. sa ním završuje náprava poškodenej osoby. Za stav dlhodobej neistoty, trvajúcej vyše 7 rokov, úzkosti, beznádeje a mrzutosti, ktorý bol pre nezákonne trestne stíhanú osobu bez riešenia aj počas tohto

súdneho odškodňovacieho konania natoľko ťaživý, že zasluhuje, aby mu previnivší súd poskytol finančné odškodnenie 7000 EUR - 1000 EUR ročne podľa judikatúry ESĽP - a uhradil mu aj trovy konania za dva úkony právnej služby v sume 363,78 EUR.“

Sťažovateľ na základe svojej sťažnostnej argumentácie žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikáže krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, prizná sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 7 000 €, ako aj úhradu trov právneho zastupovania v konaní pred ústavným súdom v sume 363,78 €.

Pred predbežným prerokovaním veci sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadril predseda krajského súdu v prípise sp. zn. Spr 3524/2016 z 10. októbra 2016, z ktorého okrem iného vyplýva, že *„snahou senátu bude vec prejednať a rozhodnúť v poslednom štvrtroku 2016“*. Zároveň poukázal na to, že *„... v predmetnej veci sp. zn. 3 Co/490/2014 nebola Krajskému súdu v Bratislave doručená sťažnosť na prietahy v konaní v zmysle ustanovenia § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch v platnom znení a podania zo dňa 29. 12. 2014 a 30. 09. 2015 uvádzané v sťažnosti sťažovateľa sú vyjadreniami k podaniam žalovaného“*.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že 13. augusta 2009 bola sťažovateľom podaná žaloba o zaplatenie 200 000 € z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 C 294/2009 z 30. júna 2014 priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 35 000 € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie 8. augusta 2014 a žalovaný podal odvolanie 11. augusta 2014.

Po podaní odvolania sťažovateľom boli v posudzovanej veci vykonané tieto procesné úkony:

1. Okresný súd v rámci vykonania úkonov pred predložením veci odvolaciemu súdu zaslal 15. augusta 2014 protistranám odvolania navzájom na vyjadrenie.

2. Uznesením z 18. augusta 2014 okresný súd uložil odvolateľovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

3. Sťažovateľ podal 4. septembra 2014 proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku odvolanie.

4. Krajskému súdu ako odvolaciemu súdu bol spis okresným súdom predložený 11. septembra 2014 (vec bola pridelená do senátu 3Co, pozn.).

5. Žalovaný predložil vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľa 19. septembra 2014.

6. Sťažovateľ podaním z 30. decembra 2014 požiadal krajský súd o prednostné vybavenie odvolania a zaslal mu listinné dôkazy.

7. Podľa úradného záznamu z 8. januára 2015 bola vec na základe rozvrhu práce od 1. januára 2015 pridelená do senátu 7Co.

8. Vyjadrenia k odvolaniam boli protistranám navzájom doručené 13. júla 2015.

9. Podaním z 5. októbra 2015 sťažovateľ zaujal písomné stanovisko k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu.

10. Predseda krajského súdu opatrením č. 3010/2016 z 10. marca 2016 prikázal pridelenie (náhodným výberom) člena z iného senátu namiesto vylúčenej sudkyne, ktorá rozhodovala vec v konaní pred súdom nižšieho stupňa.

11. Žalovanému bolo prípisom zo 7. októbra 2016 zaslané vyjadrenie sťažovateľa z 5. októbra 2015.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z obsahu sťažnosti v posudzovanej veci, najmä označenia odporcu, ktorým je odvolací súd, a jej petitu, v ktorom sťažovateľ požaduje vyslovenie porušenia v sťažnosti označených práv výlučne postupom krajského súdu v konaní 3 Co 490/2014, vyplýva, že napáda len postup krajského súdu v odvolacom konaní.

Aj keď doterajšia dĺžka napadnutého konania (viac ako dva roky) signalizuje, že v ňom dochádza k prietahom, nemožno len na základe tejto skutočnosti vyvodiť záver, že postupom krajského súdu už došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie tohto základného práva (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Pri rozhodovaní o veci sťažovateľa ústavný súd zohľadňoval aj charakter odvolacieho konania, v ktorom je úlohou odvolacieho súdu preskúmanie odvolaním namietaného postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa. Skutočnosť, že v posudzovanej veci nedošlo dosiaľ k fakultatívnemu nariadeniu pojednávania, resp. k iným úkonom

zistiteľným z pohľadu sťažovateľa, ešte sama osebe neznamená, že odvolací súd je vo veci úplne nečinný. Ústavný súd aj preto dospel k záveru, že doterajšiu dĺžku odvolacieho konania, od predloženia veci odvolaciemu súdu (11. septembra 2014, pozn.) do podania tejto sťažnosti (17. augusta 2016, pozn.), nemožno bez ďalšieho označiť ako zjavne neprimeranú, ktorá by sama osebe mohla založiť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Prihliadajúc na dosiaľ vykonané procesné úkony odvolacieho súdu smerujúce najmä k zabezpečeniu kontradiktórnosti konania a správneho (ústavne akceptovateľnému) obsadeniu príslušného senátu krajského súdu, ktoré sa mohlo dosiahnuť len vylúčením členky senátu rozhodujúcej vo veci na súde prvého stupňa, ústavný súd dospel k záveru, že priedahy v napadnutom konaní ešte nedosiahli takú intenzitu, na základe ktorej by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priedahy. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy aj krajským súdom avizovaný predpokladaný termín rozhodnutia vo veci.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie sťažovateľovi nebráni, aby sa prípadne opätovne uchádzal o ústavnú ochranu s novou sťažnosťou, ak by bol v ďalšom období krajský súd nečinný, resp. jeho postup, by bol neefektívny.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2016